

Nicolae VASILE

Extazul puterii (1)

Orhideele, de care am mare grijă de o bună perioadă de timp, îmi oferă acea parte a regnului vegetal care are grijă de echilibrul psihic, un mic codru al meu. Ele dădeau semne că le lipsește ceva, erau tot mai anemice, dar înfloreau cu regularitate. Am început să mă preocup mai atent de soarta lor, am citit, am văzut filmulețe și am acționat.

La început, am uscat coji de banane tocate mărunț pe care le-am presărat în ghivece, apoi am găsit în comerț niște bețișoare dintr-un material hrănitor, cum scria pe foaia lor de catalog, pe care lunar le înfigeam în pământul de la rădăcinile lor. Rezultatul, deși probabil a fost pe placul gingașelor mele plante, nu a fost pe placul meu. Într-o perioadă scurtă, acestora le-au dat mai multe frunze decât în toată viața lor anterioară, dar n-au mai înflorit. Probabil, intervenția mea, plină de bune intenții, le-a scos din acel optim al raportului înflorire versus vegetare.

Poate așa este și la oameni!... Dacă au tot ce le trebuie să vegeze, nu mai înfloresc. Și totuși, împotriva acestei logici simple există și altceva. Emil Cioran, în tentativa lui nefinalizată de a face o teză de doctorat, s-a apucat de analiza motivelor care-i fac pe oameni să înflorească, de teoria extazelor. Astfel, pe lângă muzică, poezie, dans etc cunoscute până atunci, a introdus o categorie nouă, surprinzătoare dacă ne referim la modul de a fi al marelui filozof, extazul politic.

S-a gândit, probabil, la ceva ce le-ar fi trebuit politicianilor din acele vremuri, pentru ca România, după ce devenise mare din punct de vedere geografic, prin marea unire din 1918, să devină grandioasă și prin cultură.

Extind conceptul lui Emil Cioran, de la extazul politic la extazul puterii. Orice formă de putere creează extaze, nu numai cea politică.

*

Era una din frumoasele zile de pe la mijlocul lunii iunie, când conducerea școlii hotărâse să continue tradiția și să organizeze serbarea de sfârșit de an a elevilor în pădurea din apropierea școlii. Satul era situat la confluența a două râuri și, pe valea fiecăruia, pădurea cobora până în apropierea caselor. În zona din dreptul școlii, într-o poiană înconjurată de stejari seculari, se amenaja an de an o scenă improvizată unde, printre cântece, coruri, dansuri, recitări etc. ale copiilor din acele sate, se înmânau și mult doritele premii anuale. Se zicea că pe vremuri, la o asemenea manifestare, venise chiar marele actor Constantin Tănase, adus de un politician de vârf care se trăgea din localitate.

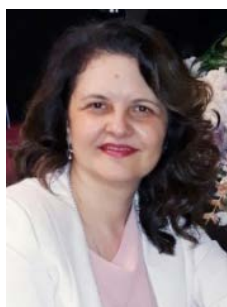
Rareș lua iar mențiune!... Nu reușea să intre în rândul premianților sub nicio formă, deși el țintea chiar premiul întâi de când a făcut primii pași în școală. Din familie, care dăduse cândva un ministru, primea un imbold permanent să se bage în față, să se facă remarcat, deși exista și temerea că autorităților comuniste din acea perioadă nu le-ar fi pe plac urmașul unor politicieni capitaliști, dinaintea războiului. El nu prea realiza potențialul pericol și insista.

Mai apăruse și o altă țintă secretă, de suflet, de care cei apropiați nu știau nimic. Era vorba de Anda, abonată la premiul întâi, pe care o și invidia, dar o și iubea. Visul lui ascuns era ca ei doi să-și împartă primul loc în clasă, dar și ca ea să-i împărtășească sentimentul. Toate acestea se derulau în mintea lui în timpul serbării, pe față citindu-i-se preocuparea.

Nu a intrat niciodată între primii, dar nici nu a renunțat, iar pe Anda a urmărit-o toată viața, rămânând pentru el un vis prea îndepărtat. Facultatea au făcut-o în același centru universitar, ea la o facultate mai elevată. La el a primat sfatul părinților. În epoca comunistă, admiterea la facultate era o treabă foarte serioasă, concurența dură crea tuturor temerea de nereușită. Rareș s-a înscris acolo unde era cea mai redusă afluență de candidați. În primul rând, trebuia să intre și pe urmă mai vedea el. Ambii au intrat și s-au remarcat profesional în disciplinele absolvite. Și-au dat și doctoratul

în specialitățile lor.

Raul a privit cu indiferență școala în toate etapele acesteia. Colegii silitori îi stârneau ceva apropiat de milă. Nu înțelegea de ce fac atâta efort pentru ceva ce mai târziu, în viață, nu le va folosi la nimic. Singurele momente din acea perioadă cărora le dădea atenție erau interminabilele partide de poker pe care le făcea la internatul liceului, ulterior la căminul studentesc. Totdeauna s-a descurcat bine cu banii! Facultatea a făcut-o la fără frecvență, devenind un avocat al delincvenților. Revoluția l-a prins într-o prelungită partidă de poker, în închisoare. Ceva din interiorul său îi spunea că a venit și vremea lui, că libertățile care se anunțau vor fi mult mai propice pentru el decât strânsoarea rigorilor comuniste pe care le cunoscuse pe propria piele.

Mihaela - Mariana CAZIMIROVICI

Numai visul

Un fald al rochiei se-atinge
De scara urcată în grabă;
Lumina e stinsă, dar ninge
Și vreascuri în sobă au treabă.

O vede și-ncearcă s-o țină
Cu vorbe de-alint și de jale;
O inimă e prea meschină,
Iar alta să nu-i stea în cale!

Degeaba o strigă când fuge;
Rămâne în mână o fină
Dantelă din poala ce curge
Pe-un rece trup. E o străină!

De durere-s ochii la podea.
E-nvins într-o luptă cu falsul;
Din iubire un șarpe rupea,
Dar el își vedea numai visul.

N-a crezut că s-ar duce și ea
Pe drum de frig și pierzanie.
Iar dacă-n ochi nu îl mai privea,
Nu-i doar o simplă pățanie.

Să fie bun rostul minciunii
Lungite peste ani de pace
Sau licărul dintre tăciunii
Unde chiar adevărul zace?!

Ioan GANEA-CHRISTU

CUM AM AJUNS MEMBRU A.G.I.R.

În septembrie 2012, am participat pentru prima dată la Premiile AGIR, ca delegat din partea institutului de cercetare la care lucram, având funcția de șef compartiment marketing și consilier proprietate industrială.

Când mi-a venit rândul, am prezentat cele două lucrări științifice, în fapt două mașini agricole proiectate, realizate și încercate la institut și implementate în producție în anul anterior (condiție obligatorie pentru participarea la concurs).

Cum era procedura, președintele AGIR care conducea manifestarea l-a invitat la masa prezidiului pe directorul institutului, pentru a-l felicita și a-i înmâna premiul, adică diploma și trofeul.

M-am prezentat, explicând că eu am fost delegat să reprezint institutul.

Puțin nedumerit, mi-a dat trofeul...

S-a premiat și a doua lucrare la categoria ingineria construcțiilor de mașini și, de această dată, președintele l-a invitat în mod expres pe directorul general al institutului, căruia i-a pronunțat și numele...

M-am prezentat tot eu... spre deruta totală a moderatorului.

- Bine, dar nu înțeleg, directorul nu e în sală? Aici figurează prezent. I s-a dat și ecuson...

Când am văzut că le reproșează doamnelor care s-au ocupat de organizare și prezență că l-au pus într-o situație delicată, am intervenit și am explicat că, fiind singurul delegat al unității și nefiind înscris în tabel, am semnat cu numele meu și am luat mapa și ecusonul directorului. L-am și arătat.

De altfel, figuram în program ca prezentator al lucrărilor...

Mi-am cerut scuze și am primit și al doilea premiu (caz foarte rar, dacă nu unic în istoria manifestării). Am participat și la fotografia de grup de la final.

*

Era o obișnuință ca după fiecare lucrare să se citească o epigramă făcută pe loc. Mi s-au citit și mie, foarte la obiect și cu poantă potrivită.

La următorul prezentator, am încropit și eu o epigramă pe care n-am semnat-o dar i-am transmis-o moderatorului.

Bag samă că i-a plăcut și a citit-o.

- Bună. Dar cine a scris-o? întrebă către participanții din sală.

Mă ridic și explic că am scris-o pentru a mai îndulci situația pe care am creat-o.

În final, la tratația festivă, președintele mi-a propus să mă înscriu în cercul epigramaștilor din cadrul asociației și mi-a făcut cunoștință cu președintele acestuia, ing. Martin Viorel, cu care am colaborat și am devenit buni prieteni.

La scurt timp, m-am înscris în AGIR și m-am integrat în mai multe activități ale asociației, cu precădere în cele literare.

Astfel, pe 1 aprilie 2013, când s-a constituit *Cercul literar al scriitorilor ingineri* ai asociației, am făcut parte din colectivul de inițiativă și am fost ales secretar și redactor al Suplimentului „Literar ing” cu apariție trimestrială.

Apoi, din 2015 am preluat și redactarea suplimentului „Ing epigrama”.

Și povestea continuă...

* * *

„Căldura” în Aviației

(și nu numai... în 2022)

Îndur la anii bătrâneții
Tot ce-am trăit și-n cei ai tinereții.
Geaba-mi frec eu palmele
Și încing sudalmele.

E ca gheața apa rece,
Dar de mă gândesc un pic:
Chiar și rece-așa cum trece
E ceva, decât nimic...

Azi, primarul Frigușor
Și cu recea Armanduța
Ne-amintesc de-alt Nicușor
Și de soața lui – Lenuța.

Pân' la-ncălzirea globală
Urare tradițională:
Să îi frigă, taică, focu'
Poate se-ncălzește blocu'!

Cum realitatea-i proastă
Nu m-ating nici de nevastă...
O țin așa-n călduri, măi vere,
Cât lipsa din ...calorifere!

Nici dragostea sufletească
Nu face gradele să crească...
Chiar de mă-ncing la băutură
Îmi „în_gheață” țuica-n gură.

P.S.

*Acum cu greva STB, nici că mai poate
ajunge căldura în Cartierul Aviației (cap de
linie pentru că alt cap nu există sau există
dar nu face față), cea mai seismic-glaciară
zonă din București: anul acesta a fost
cu tremur permanent de ~ 15 grade pe
scara Celsius în casă! Așijderea cu apa
caldă, când a fost!*

*Bineînțeles că nu mă încălzește nici știrea
că nu e singurul cartier sau oraș care se
confruntă cu problema... Asta în condițiile în
care majoritatea blocurilor au fost reabilitate
termic, iarna a fost blândă (sau n-a fost
deloc), iar asociațiile nu au datorii la fumizori.*

*Gata, nu mai scriu că-mi crește
temperatura peste „36 cu 3” și nu mai pot
intra în locațiile prevăzute cu termoscanere.*

Vă salut călduros!

Ioan GANEA-CHRISTU

Ioan Al. LUPU

Baladă despre sfârșitul lumii

A coborât o iarnă pe-abisuri și-nălțimi
Și iar plutim extatic pe fulgi de heruvimi.
Albul a-nvins tot negru spre hăuri îndărăt,
Lăuntrica-mi cetate stă-n flamuri de omăt.

Dar au ieșit prorocii din râpi și din hârtoape,
Prezic sfârșitul lumii care ar fi aproape
Și oamenii se-ntreabă dacă-i adevărat
Că mai au multe treburi pe-aici de terminat

Eu mai aștept o vară să mă topesc pe rug
Și nu mai bag în seamă zăduf și beteșug.
Scriu la un poem gnostic dar versul s-a blocat,
Doamna inimii mele a plâns și m-a uitat

Mi-a zis un vecin hâtru, lăutar colosal,
Să vină acu bau-baul, că fac un chef mortal,
Sfârșitul? Eu țin hangu'. Sfârșitu-i început!
Tata era staroste și capre n-a ținut.
Atuncea, ce-am avut și-acuma ce-am pierdut?

Cade un vifor aspru cu paloșe de ger,
Bătrâna precupeață dă cu vătraiu-n cer,
Aude cum gutuiul e smuls din rădăcină
Și murmură: Sfârșitul? Mă tem că n-o să vină!

Adrian BOTEZ

FASCINANTA CURTEZANĂ (...la priveghiul SFINTELOR MISTERII !)

(partea întâi)

DESCÂNTEC

ROSALINDA
cu COLINDA
veni - și-mi umplu – iar – TINDA!

vin WALKIRII
'și-află MIRII
apoi pleacă
'n LUNA SEACĂ...

curg IZVOARE
din ODOARE
ODIN șoptește și...moare...

...cresc toți MUNȚII
ODĂ FRUNȚII
STIHUL se dă cu CĂRUNȚII...

RANĂ SLUTĂ
se vrea MUTĂ :
CREȘTE STRUNE DE LĂUTĂ!

CE O FI ZIS ADAM – CÂND A VĂZUT PRIMA ZĂPADĂ ?

...ce o fi zis ADAM – când a căzut PRIMA ZĂPADĂ ?
"iar – DOAMNE ? - și AICI ? – vii peste min' –
GRĂMADĂ ?

văd – hmmm... - ...cum ești TU – GRANDOMAN ! –
te-ai preschimbato în MII SCÂNTEI !
...ca să-ți înțepenești – pe-un SOCLU – CAP'DOPERA
– de tot – în STEI..."

...și – amărât – s-a așezat pe jos – S-A LĂSAT NINS :
parcă la FURT DE MERE ALBE – TOT CEL
NEIERTĂTOR – DIN NOU - I-a prins...
ADAM a devenit o GALAXIE DE ZĂPADĂ :
astfel – a dat-o naibii și pe EVA - și-a ei PRADĂ !

...acolo – JOS – a învățat SĂ SCRIE – cu DEGET
ÎNSÂNGERAT – PE ALB...

PRIMA LUI FRAZĂ suna a RĂZBUNARE :
"ORICARE DUMNEZEU E CALP !"

apoi – a șters - și-a scris o EPOPEE

în care BLESTEMA : și MERE - și FEMEIE...

...ADAM - ȘI NUMAI EL ! – scrie și-acum :
AȘTEAPTĂ NEAUA – SĂ SE FACĂ SCRUM...

MĂSURĂ ȘI RUȘINE

nu-i nevoie de **MAI MULT** – peste **MULT** :
BATALIOANE DE DEMONI – cum năvălesc – eu ascult...
nici de **MAI BINE** – disprețuind ce e **BINE** :
FII ÎNȚELEPT ! – **CRISTUL-CÂNTAR** e – mereu – **LÂNGĂ TINE !**

să nu te crezi vreun **DUMNEZEU**
când tu **CERȘEȘTI: MEREU – MEREU !**
ce s-a făcut la **ÎNCEPUT** – e **CHIPUL PERFECȚIUNII:**
voind - **ACUM** - ce nu-i: tu stingi **FOCUL MINUNII !**

învață ce-i **MĂSURA** și **RUȘINEA** – încă de-**AICI**
ca să n-apari – în **LUMI CE VIN – TEMBEL ARICI !**
SFÂNTĂ RUDENIE LEAGĂ - ÎNCĂ DE-ACUMA - CU MOARTEA:

doar așa – **MÂNA-ȚI** cea **SLABĂ** n-o scăpa - n **TINĂ – CARTEA !**
...vei călări – pe **STELE** – pe **ÎNGERI** – pe **CAI**
toate **LUMILE LUMII DE SFERE** – iar **CRIST** nu-ți va striga: "**STAI !**"

Tatiana RĂDULESCU

III. MOARTEA OBOSITĂ

Rană, rună,...

Sub pilitură de fier
Se deschid, încifrează focarul lui *A fi* -
de azi, de ieri
petale de trandafir ermetic,
suie portativele cicadelor întru întuneric
pilitură de aur! – ehei! s-au luminat
pupilele ochilor tăi,
fată ce-n albi de ger, cu zăpadă sticloasă
somnia, da, somnambulă și le petreci -
Pe firul poveștilor tale - încât poți să urci
Scrisoarea mea către lume și cer,
pilitură de aur, pilitură de fier...

În privirile străbătându-mi – stingher
ardeți pe brațe, pe umerii mei,
noptilor - herghelii neptunice și de abanos,
platoșe-mi cad în scânteii
în os, mădulare,
din nicovala hermetică și muzicală
a cicadelor de iulie, august – cu fierbinte
năvală!

Din drum, spre scorburi precum pâlnii
întoarse,
caierul vremii propagă foile arse
De scânteile dorului -
luminând în așteptare
pridvorului.

Cât te simți de pregătit în stare pentru a muri – a muri

Când e oceanică și devorantă luna – desfășurând
norii fâșii – fâșii-
Care ne încapsulează
În chihlimbar cu adiere de miere arhaică,
distilată de glii...

Te văd cum adormi într-o cochilie de vulcanic tuf,
Pe când se istovesc iubiri de zburători în puf
Prin cuiburi, ale păsărilor – în bălți și eleșteie!
S-a-închis azurul chiar dintr-o scânteie...

Și încă dormi urzită-n sânge,-n vene
ce s-au dospit în trupul meu – o vreme
și-apoi, o alta – tot rupând din șir
tipare plămădite, anume să mă mir...

Mi-s mâinile și talgere de sânge
și două șchioape lopătând – de aprigi
frământături din mine, uneori cu cenușă
ce s-a vărsat din urna ei, ...abia pornind, din ușă...

curând, după ce se vor topi și ramuri, râuri,
se vor mistui sfârâind în vulcanicele retorte,
însăși luna stranie în care tind să privesc
ca spre un far de aur, disc de ardezie,
se va lămuri deodată instrumentul arhaic de
măsurare a evanescențelor,
din timpul celest...

Așadar, tu mă toarce – în cocón de mătase,
În timp ce șuvoiul de aer mă coase,
Și mă tot țese! în iubirea ce o invoc – un dar -
Singurul care nu scapătă și nu are hotar. ...

Adun pe pagină tot ceea ce mi se talmăcește a fi
un mesaj dinspre moarte
- continuă derulare acustică - recunoștința
pământului în rodnicia sa, brazdă de brazdă, de
vie, de livadă sau în stupină,
întrucât somnul leagă la rându-i rănile și le trimite
pe răboj - suluri suluri-
la căpătâiul celei care în somn
zâmbește visului,
se înveșmântă în subtilul noului eon...

Ovidiu ȚUȚUIANU

Vinovat fără vină!

În memoria tatălui meu, Valeriu

Era o duminică însorită de toamnă. În minunata zonă muntoasă, acoperită predominant de conifere, vântul unduia discret printre crengile copacilor, producând un muget în surdina. Pe pajiștile înverzite, pline de flori ce-și etalau culorile vii sub dansul grațios al albinelor și fluturilor, pășteau alene oile unei turme, vegheate cu atenție de ciobanul înveșmântat în obișnuita-i sarică, cu pălăria neagră dată pe ceafă și rezemat în bătă. La marginea turmei, cu urechile ațintite în vânt, se odihneau în iarba înaltă și mătăsoasă câinii ciobănești.

Liniștea era deplină pe acest colț de rai românesc, fiind zi de sărbătoare creștină, când tot omul se odihnea, după muncile depuse de-a lungul săptămânii. Nu se lucra nici la punctul de doborâre a arborilor de la exploatarea forestieră, nici la depozitul de lângă calea ferată îngustă (CFI), pe care nu circula în acea zi niciun trenuleț, numit de localnici „decovil”.

Singurele ființe umane care aveau treabă în zonă, potrivit sarcinilor de serviciu, erau șeful „Ocolului silvic”, inginerul Aureliu Musceleanu și pădurarul Geza Szabo. Și, fiindcă duminica era o zi de pauză totală pe CFI, cei doi efectuau controlul de rutină în arealul „Ocolului silvic” folosind „drezina” - un vehicul ușor, asemănător cu un vagonet acționat cu pedale, care se deplasează pe calea ferată îngustă.

Controlul avea ca principale scopuri: identificarea parcelor forestiere afectate de vânt, de boli sau de dăunători naturali (plante parazite, insecte, copitate, rozătoare), depistarea eventualilor tăietori de lemne clandestini (hoți) și a vânătorilor fără permis (braconieri).

După ce luară o gustare frugală bazată pe lactate cumpărate de la stâna ciobănească, cei doi silvicultori se suiră în drezina care rula cu viteză moderată, din amonte către avalul pârauului ce însoțea calea ferată. Din când în când, pădurarul aflat la conducerea vehiculului îl frâna și-l oprea, după care ambii coborau și efectuau controlul pe parcelele programate.

Acțiunea își urma cursul normal iar inginerul era satisfăcut de cum arătau pădurile și pășunile din zona sa de responsabilitate, fiind răsplătit astfel pentru efortul său organizatoric, inclusiv pentru instruirea și coordonarea pădurarului respectiv.

Pe când se apropiau de sfârșitul controlului, la o curbă pe care calea ferată o făcea în paralel cu firul apei, cei doi văzură deplasându-se de-a lungul șinelor un grup compact de oameni. Unii mâneau câțiva cai care târau după ei brazi zdraveni, doborâți de curând iar pe traversele căii ferate se deplasa agale un individ, având în spate o coșniță plină cu vreascuri proaspăt tăiate.

Sesizând grupul, silvicultorii începură să se agite, somându-i pe infractori să se oprească și pentru că aceștia o luară la fugă, inginerul trase (conform instrucțiunilor) un foc de avertisment în aer, cu arma de vânătoare din dotare. Numai individul cu coșnița în spate continua să pășească netulburat, pe calea ferată. Pentru că în porțiunea respectivă terenul avea o pantă mare de coborâre, drezina luase o viteză considerabilă iar pădurarul, speriat, apăsă brusc și puternic frâna, încât aceasta se blocă, nemaiasigurând oprirea vehiculului. Disperați, cei doi din drezina dezlănțuită începură să strige la omul care își continua tacticos mersul printre șine iar inginerul chiar mai trase câteva cartușe în aer, dar fără rezultat. Și astfel, în timp ce grosul grupului de infractori se risipise prin pădure, lăsând în urma lui caii cu „corpurile delict”, individul rămas pe calea ferată, insensibil la toate avertismentele silviculturilor, fu atins de decovil și aruncat pe covorul de iarbă ce mărginea terasamentul căii ferate. Cum, în continuarea traseului, calea ferată urma o contrapantă, pădurarul reuși în final să oprească drezina. Ambii coborâră și alergară într-un suflet spre locul unde zăcea persoana rănită. Iar când ajunseră lângă el, își dădură seama că era un surdo-mut mai mult speriat decât rănit. Îl urcară în drezină și-l transportară până la cea mai apropiată localitate unde se afla un dispensar medical. Neavând decât contuzii minore, bărbatul a fost totuși „spitalizat” la ordinul organelor locale de partid. Întrucât întâmplarea se petrecuse în România anilor 1950', în mica localitate în care se afla sediul „Ocolului silvic”, ea a avut un larg ecou.

La sugestia unui avocat priceput, comunist de-al Anei Pauker venit din Basarabia cu trupele sovietice de ocupație, prieten de partid cu una din rudele persoanei vătămate, s-a deschis un proces penal.

Interesant a fost verdictul acestuia, mai ales pentru cei din generațiile mai tinere, dornici de a cunoaște adevărata istorie a partidului muncitoresc român devenit partidul comunist și „condamnat” în zilele noastre!?: *Niciunul din hoții de lemne (numiți atunci țigani / în prezent rromi) nu a fost condamnat. Pădurarul a fost scos din cauză fiind membru de partid. Singurul care a fost găsit vinovat în fața completului de judecată, garnisit cu „asesori populari” (majoritatea aparținând minorităților naționale), a fost „vinovatul fără vină” - șeful „Ocolului silvic”, intelectual și nemembru de partid, considerat „dușman de clasă”!* El a trebuit să plătească cheltuielile de judecată și de „spitalizare” ale hoțului, scăpând cu puțin de la a face închisoare, primind desigur și o sancțiune pe linie profesională și rămânând marcat de cele întâmplate de-a lungul întregii sale vieți!

P.S.

Povestirea se bazează pe un eveniment trăit de autor.

Orice asemănare cu vreo întâmplare din zilele noastre este cu totul...întâmplătoare !

*

Iulian POPESCU

Potcovarul

(fragment din romanul "Colinde lângă tun...",
Editura SITECH Craiova, 2013)

(continuare din Nr. 35)

După război, în care am fost ușor rănit la o mână, am venit acasă și mi-am reluat activitatea de potcovar. Dar n-am fost lăsat în pace de amicul meu care mă învățase „meseria” de hoț de cai.

Adică, mai clar, mi-a zis că eu, cu meseria mea de potcovar, pot câștiga mult de tot dacă îl ascult pe el. Ideea era că puteam trage de limbă clienții cu cai, aflând de unde sunt, unde țin caii și d'alde astea, specifice *meseriei noastre de bază*. Și iată că ideea a dat rezultate. Pe baza informațiilor obținute de la clienții ce aduceau cai la potcovit, „recolta” era bună....

A mers bine afacerea, până ce am ajuns la zicala aia cu „urciorul nu merge de mai multe ori la apă”! Adică m-au prins. Numai pe mine. Și nu la locul faptei, ci chiar la potcovărie. S-a făcut legătura cu discuțiile mele cu clienții. Și am fost închis pentru trei ani bătuți pe muchie.

Cum era să stau eu la pușcărie, mai ales când învățasem o „meserie” atât de bănoasă? Am încercat în fel și chip să scap. Nu mă pricepeam eu la legi și la altele, crezând că pot rezolva problema „pe plan local”, cu gardienii, vorba cântecului:

„Căpitane de județ,
De ce mă ții la coteț
Pentr-un pui de mânzuleț?
Că nu l-am vândut cu preț!
Dă-mi drumul pân` la chindie
Că-ți aduc o herghelie!”

Dacă am văzut că nu e chip să scap, am luat-o oblu, cum știu eu, adică am pocnit vreo câțiva paznici, încercând să evadez. Dar... n-a fost să fie! M-au prins, m-au bătut zdravăn și... m-am ales cu încă patru ani de pușcărie! Prin urmare aveam să stau acolo *șapte ani!*

În pușcărie, ca în pușcărie. Mizerie, foame, lume de tot felul. Eram într-o cameră vreo 30 de deținuți. Când ajunsesem eu acolo, am aflat că era un

„staroste”, adică unul solid, care făcea pe șeful. El comanda, el dirija bieții oameni, ba le lua și din mâncare. Cum reușea? Simplu: cu... pumnii! Era puternic și trebuia să fie ascultat.

După ceva timp, s-a legat și de mine. Că să mă mut eu din patul meu, ca să stea el acolo. Uite-așa, ca să-mi facă necaz. Dar și-a găsit-o! Eu eram învățat să mă lupt cu fierul, mânuiam barosul cel mai greu fără să obolesc. Ce mai una, alta, l-am făcut zob! Și așa m-am trezit eu staroste. Mi-am cam luat-o în cap. Am început să-mi intru bine în rol, dar nu eram chiar așa de hain ca și cel dinainte. Vechiul staroste a făcut ce a făcut și a fost mutat de la noi. Și iată că într-o zi, vine în locul lui un deținut cam slăbănog, destul de amărât. Dar avea omul ăsta ceva deosebit: o prestanță, o ținută, ce mai, era clar că venea din mediul intelectual. Cineva din cei vechi a început să-i facă șicane, dar eu am intervenit imediat: l-am pocnit pe cel cu șicanele și l-am spus tuturor că cel nou este prietenul meu, deci să nu-i facă cineva vreun rău că are apoi de-a face cu mine. L-am mutat pe slăbănog cu patul sub al meu, doar aveam paturi suprapuse și am devenit vecini.

De fapt, trebuie să precizez că în acea cameră erau deținuți de două categorii: unii de drept comun, ca mine, alții politici! Omul meu era *deținut politic*. Era profesor *universitar de analiză matematică*. O dată, niște studenți se îmbătaseră, luaseră de pe perete tabloul lui Stalin și-l făcuseră bucăți. Au urmat anchete peste anchete, analize peste analize. La ședința de „condamnare a actelor de vandalism și de batjocorire a tabloului marelui geniu al omenirii”, dascălul meu se ridicase și cam luase apărarea studenților: că sunt tineri, că se îmbătaseră, că una, că alta. Iar noaptea, l-au luat! În câteva luni i-au făcut dosarul pe baza interogatoriilor cumplite, apoi a fost condamnat la 15 ani de

închisoare. Și așa a ajuns „în împărăția mea”. Omul mi-a povestit ce și cum, i-am spus și eu de-ale mele și ne-am împrietenit. *Adică un hoț de cai și un profesor universitar!* Halal potrivire. Și totuși, amândoi am avut de câștigat. Povestea frumos. La început, m-a întrebat ce școală aveam și a fost tare dezamăgit când a aflat că am doar două clase.

- Nu-i nimic, îmi zice, o să te învăț eu de toate. O luăm de la zero, *doar avem timp...* În șapte ani cât ai dumneata de făcut, ajung să te învăț și matematici superioare!

Eu înțelesesem că o să mă învețe tabla înmulțirii, înmulțiri și împărțiri – doar astea erau pentru mine matematica superioară!... El nu m-a speriat, ci m-a luat încet, încet. Aveam nevoie de un caiet și un creion, așa că la o vizită a unui gardian („caraliu” - cum îi ziceam noi), l-am tras după ușă, i-am pus mâna în gât și i-am spus ce-mi trebuie: un caiet și un creion. El a încercat să țipe, să mă amenințe, dar și-a găsit-o cu mine.

Nene, uite care e afacerea. Dacă nu-mi aduci, îți promit solemn că te omor! Ce contează pentru mine niște ani în plus de pușcărie? Doar în șapte ani o să mă obișnuiesc și n-o să mai vreau să plec de aici.

Omul s-a conformat, așa că am început lecțiile. Primele probleme au apărut când trebuia să ascut creionul. Nu aveam voie să avem instrumente de tăiat, așa că am găsit altă soluție. Am spart cu dinții creionul în două, am împins grafitul mai în afară, am pus paie din saltea la capătul opus, apoi am legat cu ață cele două jumătăți ale creionului. A mers procedeul, așa că am continuat tot așa.

Încet, încet, am promovat deja clasa a III-a și am ajuns la problemele alea grele de aritmetică. Astea chiar mi-au plăcut. Dascălul meu mă învăța, așa, ca divertisment, și ceva literatură, istorie, geografie și câte și mai câte. Ba mă învăța să mă port, să vorbesc frumos, ce mai, mă „doblosea”.

Se mai făcuse o „echipă” similară acolo în celulă: un colonel care îi povestea unui soldat despre război!

Ei bine, ca un făcut, zilele, lunile, anii treceau mai ușor. După câțiva ani, am... promovat și liceul! Acum, ca s-o spun sincer, nu-mi plăceau mie toate alea, însă îl respectam și-l ascultam pe dascăl. Și iată

că am ajuns la... matematici superioare! Nu cum îmi imaginasem eu, ci cu totul altceva. Ce mă deranja era că acum matematica era altfel. Eu, învățat cu fierăria mea, vedeam lucrurile concret, adică asta e așa, cealaltă altfel, deci le vedeam și le pipăiam. Iar matematica asta superioară se baza pe „se consideră aia”, „se presupune ailaltă” și tot așa. Niște formule înșirate, fără vreun desen, ceva. Cum aveam probleme cu înțelegerea acestei matematici, dascălul mi-a dat un exemplu, pe care, zicea el, îl spunea studenților. Cam așa: cum e gândirea concretă și cum e cea abstractă? Tema era simplă: cum se prepară o cană de ceai? Concret: se ia cana, se umple cu apă, se pune pe foc, iar când a fiert, se pune ceaiul. Dacă inițial ai cana plină cu apă, o pui la fiert și apoi pui ceaiul. Abstract: se ia cana, se umple cu apă, se pune pe foc, iar când a fiert, se pune ceaiul. Dacă ai însă inițial cana plină cu apă, golești apa și se ajunge la problema precedentă! Și uite așa, din leamă în leamă, din teoremă în teoremă se ajunge la un lanț tare greu de descâlcit pentru cine nu se pricepe!

Ce să vă mai spun? Cam așa au trecut cei șapte ani pe care i-am făcut „pentru-un pui de mînzuleț”. Dascălul a rămas acolo, doar mai avea de făcut mulți ani... Ne-am despărțit cu lacrimi în ochi.

După ce am ieșit din pușcărie, m-am dus la... Facultatea de Matematică și le-am zis că eu știu matematică, musai să mă angajeze la ei. De fapt, știam numai algebră și analiză, că geometrie și trigonometrie învățasem așa, doar principii.

Caraliul meu îmi păstrase acasă la el caietele pline de matematică, așa că acum le-am luat pe toate ca să arăt la facultate câte știu eu.

Secretara m-a expedit rapid, dar cu mine și-o găsisese, așa că până la urmă m-a ascultat. Apoi m-a luat legal: ce studii am? Când i-am spus că am doar patru clase, a început să râdă. Mi-a zis clar: pot să fiu eu cel mai mare savant în matematică, dar aici actele vorbesc! N-am acte, nu stă nimeni de vorbă cu mine. Trebuia să fac gimnaziul, liceul, facultatea și apoi... om mai vedea!

Și atunci mi-am zis: de ce oare am pierdut eu atâta timp cu matematicile astea, dacă nu-mi folosesc la nimic? Și *de ce am fost scos din lumea mea*, așa, mizeră cum

era? Eram acum un dezrădăcinat. Între matematicieni nu puteam să intru, iar între ai mei nu mă mai simțeam „acasă”. N-am avut încotro, așa că am renunțat definitiv la matematică și m-am întors la ale mele, adică la potcovărie. Coșmelia mea nu mai era, așa că am început să lucrez la altul până-mi făceam un rost.

Destul de dezamăgit, m-am dus la „colegul cu caii”, care scăpase de pușcărie și-mi era dator că nu-l spusese, deși am luat eu destulă bătaie pentru asta! El m-a sfătuit să mă angajez la sonde, deoarece se căutau brațe de muncă de către Sovrompetrol. M-au angajat imediat, am muncit ceva timp, devenind sondor „calificat la locul de muncă”.

Mi se făcuse însă dor de forja mea, așa că am venit aici, m-au angajat ca necalificat, apoi am fost calificat la locul de muncă și am luat și eu categoria a 2-a de salarizare.

După ce mă mai „împiciorogisem” puțin, adică aveam ceva bani, am plecat să-l văd pe dascălul meu la pușcărie, ehe, undeva tare departe. Am luat un tren personal, am mai stat prin gări schimbând trenurile și așa, spre seară, stând în tren la geam și privind casele oamenilor prin șirurile de sate, deodată ceva m-a frapat. Într-o grădină, în apropierea unui pătuiag de fân, un milițian dădea fân unui cal tare frumos. Și mi s-a părut mie că acel cal... mi-a făcut cu ochiul... Așa că am coborât la prima, m-am întors pe jos acolo, se făcuse deja seară bine, am mai așteptat, m-am tot gândit și m-am hotărât: las deoparte toată educația de la dascăl, mă întorc în lumea mea și-mi verific din nou abilitățile.

Și le-am verificat: nu-mi ieșisem din mână! Așa că acum, călare pe acel frumos cal, fără șă, ci doar cu o pătură luată de pe acolo, și frâul găsit pe gard, alergam spre târgul apropiat unde duminică, adică a doua zi, era mare târg (asta o aflasem în tren). Eram chiar fericit că-i făceam rău unui milițian, doar avusesem eu de-a face cu ei și nu prea-mi rămăseseră la inimă, ba din contră...

M-am descurcat bine la târg, așa că am luat trenul și am plecat mai departe. Îmi și făceam planul: o să-l caut pe caraliul meu, o să-i dau un bilet către dascăl și o să-i las bani cu care să-i mai ducă bietului om câte ceva de mâncare, doar acum aveam bani destui.

Am ajuns, am încercat să intru în închisoare, dar n-am reușit. Cel de la poartă mi-a zis în glumă că *de obicei oamenii vor să fugă din închisoare, nu să intre*. Am așteptat până ce a ieșit din schimb caraliul meu și am discutat cu el.

I-am spus ce doresc și i-am arătat banii. Iar el m-a distrus pur și simplu! Mi-a spus că dascălul meu murise de câteva luni! După plecarea mea, unul din celulă, care nu văzuse cu ochi buni „dictatura mea”, l-a bătut măr, dar cu dușmănie, că i-a afectat ceva prin corp. Dascălul a fost dus la infirmerie unde i s-au dat... antinevralgice și atât, apoi a fost readus în celulă. Și încet, încet, a început să se stingă, până a murit.

I-am lăsat ceva bani caraliului pentru că mă ajutase cu caietele și am plecat tare amărât, acasă. Pe drum m-am uitat la grădina unde fusese acel cal... Acum erau acolo câțiva milițieni, care gesticulau de mama focului. M-am uitat zâmbind la ei, până ce trenul a intrat într-o zonă cu multe tufișuri și n-am mai văzut nimic. Adio, bă!

Cam asta a fost. Uneori, mă mai uit cu drag peste caietele cu atâta matematică. Văd și scrisul dascălului și-mi dau lacrimile. Fusesem ultimul „student” al dumnealui! Totuși, îmi aduc aminte de matematica învățată și parcurg cu drag paginile. În ajunul aceluia simpozion, seara, m-am uitat tocmai pe partea de matematică din care acel băiat prezentase lucrarea lui. Așa că eram în temă. Și, cu această ocazie... *m-am răcorit și eu!*

...S-a lăsat liniște în biroul directorului. Apoi, acesta și-a revenit, a sunat secretara și a cerut să vină la el șeful Organizării muncii. A venit omul și directorul i-a zis direct:

- Tovarășe, vă rog să faceți cum veți ști, dar să-i dați dumnealui categoria a 4-a la excepțional.

Vi-l recomand eu ca bun profesionist!

Și așa s-a făcut!

- *Ce bună e, uneori, și analiza matematică!...*

CRONICA UNEI CĂRȚI AȘTEPTATE

Sorina VÎIU - *O incurabilă romantică mustind de iubire*

Am avut anul acesta onoarea și prilejul să aud, în cadrul emisiunilor de la Radio Romantic, cu mult înainte de a o vedea, glasul din Spania al doamnei Sorina VîIU, ceea ce mi-a dat ideea de a intitula această cronică **Sorina Vîiu, o incurabilă romantică mustind de iubire.**

Creațiile dumneaei și stilul de a recita cu dăruire totală, chiar din poeziile altor poeți, mi-au atras interesul și, când ne-am întâlnit și vizual pe WhatsApp, mi-am dat seama cât de bătaioasă este în arena poezilor romantici de unde iată că a și ieșit victorioasă debutând cu un volum propriu de poezii.

Din punctul meu de vedere, această primă apariție editorială a Doamnei **Sorina VîIU**, intitulată sugestiv **„IUBIREA, FLOARE DE LUNĂ”**, este realizarea definitorie a unei ființe deosebit de înzestrate care, înainte de a fi poetă, este o fire romantică sensibilă și convingătoare, aflată la începutul creației sale șlefuitoare de sentimente.

Oare de unde îi vine bucuria iubirii?!

Poezia „SENTIMENTE” este cea care ne lămurește parțial:

„Noi oamenii de pe pământ
Cu drag ne bucuram de tot
Căci Dumnezeu toate-a creat
Chiar și iubirea el ne-a dat.”

Pentru ca apoi în poezia „O IUBIRE” să ne spună:

„O iubire!!! O iubire!!!
În ce parte-a lumii ești?
Cum arăți, de ce culoare,
Și la cine poposești?”

Consider că în aceste poezii apar împliniri ale trăirilor unei tinere femei preocupate permanent de a ieși învingătoare din labirintul sentimentelor, ceea ce mă face să remarc în acest debut editorial un eveniment de excepție! De aceea, nu am putut să trec peste poezia cu tentă naivă „SUFLET PIERDUT”, unde sentimentul interior este așa bine reliefat:

„O iubite... o iubite!
Doamne cât îmi ești de drag
Ai plecat de lângă mine
Te aștept cu drag în prag”

Diversitatea tematică și abordarea sinceră a temelor iubirii cu scrisul bine meșteșugit mă face să postulez că această carte este de fapt o avanpremieră a celor ce vor veni, fiind un moment de referință de care mai târziu ne vom aminti cu plăcere.

Asta pentru că, după această primă carte, sunt sigur că vor mai urma și altele și mai reușite, deoarece, nu-i așa?... **excepția întărește regula.**

Volumul de poezii așteptat, cu nume inspirat **„IUBIREA, FLOARE DE LUNĂ”**, cuprinde în esență poezii în care apar adevărate cugetări despre viață, așa cum am descoperit în poezia **„IMPREVIZIBILUL”**:

„Imprevizibilă e viața,
Imprevizibilă și moartea,
Imprevizibilă iubirea,
Imprevizibilă și soarta.”,

pentru ca apoi să continue de la banalul de ieri, descoperit azi, la excepționalul de mâine:

„Fiecare om în această lume,
Se naște cu un scop anume
Suntem înzestrați cu daruri,

vine cred chiar de la creator. Poezia
Cu talente și cu multe naruri.

Sunt convins că cei ce veți savura fiecare poezie în parte, veți găsi câte ceva specific care să vă apropie de trăirile autoarei care, sunt sigur, va deveni un nume de referință în peisajul cultural românesc, dar și spaniol.

Merită să încercați!

Cu prețuire,

Nicu DOFTOREANU
București 28.01.2022

Cornelia Violeta POPESCU

Al patrulea mag

Cu rădăcinile-n Hobița,
Un mag cu inima română
Absoarbe taina din țărână,
Ca sevă ce-i hrănește vița.

Plecat în lumea cea străină,
Ca diamantul să îl afle,
Rugând Lumina să-l insufle,
Și-a răscolit sinea-i divină.

Când înțeleapta lui țestoasă
A desenat ceasul pe-o astră,
Cu aripile-i de măiastră
S-a ridicat spre cer curioasă.

Ce vise-n miezuri marmorate
În palme i-au înmugurit!
Chiar Muzele-i s-au pârguit
Și Danaidele-adorate!

C-o Rugăciune-a mângâiat
Eroii neamului, pe frunte,
Coloana infinit' - un munte,
Clepsidre-jilțuri le-a-nălțat.

Sub Poarta sărutului, cu foc,
Iubirea-și găsește altarul,
Apoi își visează lăstarul,
Și sacrul cheamă mirii-n joc.

Pasiunea cuibărită-n ou,
Elipsă cosmică-n vecie,
Așteaptă-mbrățișarea vie
Să dea viață evului cel nou.

Apostol la Masa Tăcerii,
Brâncuși, bătrânul, iar privește.
Cumințenia lumii-i vorbește
De dincolo de zarea firii.

Sclipesc mereu psalmii-i în inimi
Din piatră, alamă ori din lemn,
Să-l cânte odele solemn
Luminii vieții fără patimi.

19 februarie 2020,
144 ani de la nașterea lui C. BRÂNCUȘI

Nicu DOFTOREANU

TANGOUL NAIV

Motto:

„Politica, scumpă doamnă, are legile ei fixe...”
„Titanic Vals” –T. Mușatescu (1903 – 1970)

*cine face pe naivul
și-ntreabă:*

*- care-i motivul
pentru care România
n-a deprins democrația?
chiar nimic nu a-nțeles!*

viața are doar un sens
și nimic nu mai contează
pentru cei care-l trădează.

dintr-o țară ca o floare
toți au smuls pe rând petale
constatând azi cu stupoare
că nimic nu e cum pare
chiar de-ncearcă s-o repara!
s-au îmbogățit „curat”
doar cei care au... „furat”!
dar n-ai cum să-i dovedești
toți ce-i știu spun că-s povești
menite a-i denigra
sau mai rău: a-i deruta
pe cei ce mai viețuiesc
în neamu-ăsta românesc!

*cine face pe naivul
și-ntreabă:*

*- care-i motivul
pentru care-n România
ne-a învins democrația?
chiar nimic nu a-nțeles!*

tot poporul a ales
cu speranța în consens
uitând că... în viitor,
nici nu vom mai fi popor
dacă... votând libertatea
ne pierdem identitatea
acceptând că un furt - două
nu contează-n era nouă.

deci concluzia este clară:
a fi corect e o povară.
asta-i capitalizarea,
cum cere... globalizarea.

Corneliu CRISTESCU

CE E VIAȚA NOASTRĂ

Din infinitul dinainte
Și infinitul dinapoi,
E-o fracție extrem de mică,
Cât am trăit în viață noi.

O frunză dintr-un codru mare,
Un val pe Dunărea albastră,
Un Univers, în sine, pare
Să fie totuși viața noastră!

O stea pierdută printre astre
E viața noastră ca destin,
Un punct pierdut în zări albastre;
E darul nostru cel divin!

Este cometa căzătoare
Ce arde-n cerul infinit?
E viața o cometă care,
Când arde, s-a și isprăvit!

E *Dar* ceresc zburând prin spații,
Sau se consumă pe Pământ?
De ce-i simțire și senzații?
Toate-s topite în *Cuvânt!*

Va fi să fim, sau poate nu,
Va fi să fim și altădată?
Dar în ce fel suntem acu'?
N-om ști-o, poate, niciodată!

Mihai Valentin GHEORGHIU

Șir de harnice furnici

Șir de harnice furnici
Se îndreaptă... oare unde?
Printre frunze se ascunde
Și dispăre prin urzici.

Ba-i aici, ba nu-i aici...
Cine mi-ar putea răspunde:
Șir de harnice furnici
Se îndreaptă... oare unde?

Preț de câteva secunde
M-am gândit la licurici,
Sunt mai vechi ai mei amici
Și îi întâlnești oriunde,
Și prin șirul de furnici...

Miez de nucă

În căsuța sa din nucă,
Miezul s-a-mpărțit în frați;
Stau prin taina lor legați,
Sorbind zeamă de lăptucă.

În final se și usucă,
Drepti, mai strâmbi... sau cocoșați;
În căsuța sa din nucă,
Miezul s-a-mpărțit în frați.

Toți răsuflă adunați,
Strânși intim ca-ntr-o manducă;
Au o singură mămuță
Și-i găsești ca dumicați
În căsuța lor din nucă.

Constantin Nicolae GAVRILESCU

SĂ FIE!

Să fie speranță... să fie flacăra iubirii?
Oricare dintre ele de-ar fi, învățați cu ale firii
vom petrece valul vieții ca fitilul lumânării.

Să fie noroc... să fie fericirea?
Cine mai ține seama de cum e vremea
prin ploaie alerg, mă cheamă iar iubirea.

Să fie dor... să fie statornicul amor?
Pe cerul plin de stele cu Luna în decor
e ultima dorință, de-acuma pot să mor.

Să fie vis... să fie rod de fantezie?
În versuri pe caiet voi scrie-o poezie,
să întrețină veșnic flacăra iubirii vie.

Să fie viață... să fie moarte?
În viață dragostea nu ne desparte,
de ea avea-vom parte și după moarte.

Să fie speranță... să fie flacăra iubirii?
Oricare dintre ele de-ar fi, învățați cu ale firii
vom petrece valul vieții ca fitilul lumânării.

*
* *

Ioan RAȚIU

RONDELUL DOMNULUI

Spre Tine Doamne mă îndrept
Cu flacăra iubirii Tale
Din Duhul Sfânt Preaînțelept
Izvor întins prin osanale

Te rog învață-mă ce-i drept
În sufletul smerit pe Cale
Spre Tine Doamne mă îndrept
Cu flacăra iubirii Tale

Curate lacrimi strâng la piept
Păcatele cobor la vale
Oricâte fericiri aștept
Printre tăceri filosofale

Spre Tine Doamne mă îndrept

SCRISOARE

Mi-e dor de tine dragul meu
Te-aștept mă rog fără-ncetare
Când miezul nopții trece greu
Prin suferința cea mai mare

Tu stai cu Bunul Dumnezeu
Icoană lângă lumânare
Mi-e dor de tine dragul meu
Te-aștept mă rog fără-ncetare

Deschidă sufletul muzeu
Întru iubire și iertare
Să-ți amintești mereu mereu
În clipele fără hotare

Mi-e dor de tine dragul meu

Viorel MARTIN

Ce bine!

Ce bine, Doamne, că sunt viu,
Că văd, mănânc și merg și scriu
Și dimineața, câte-odată,
Pășesc pe iarbă-nrourată.

Mai rar, când mă mai urc pe deal,
Respir un aer de cristal
Și văd Gilortul meu, în vale,
Pe pietre șerpuind agale.

Ce bine, Doamne, că sunt viu,
Că toți prietenii mă știu
Și-n lumea asta zbuciumată
Mă mai și sună câte-odată.

Mai văd o frunză și o floare,
Aud și păsări cântătoare
Prin Herăstrău și Cișmigiu...
Ce bine, Doamne, că sunt viu!

DESCÂNTECUL APEI

Apă frumoasă, apă curată,
Apă de la Dumnezeu,
Adu-mi puterea ta minunată,
Vindecă trupul și sufletul meu.

Apă lumină, apă idee,
Apă cu busuioc,
Adu-n făptura mea o scânteie
De pace și de noroc.

Apă iubire, apă sfințită,
Picături preacurate,
Adu-n făptura mea obosită
Valuri de sănătate.
Vindecă-mă de singurătare!

S-aduci bucurie în sufletul meu ,
Adu speranță, adu iubire,
Picură picuri de nemurire,
Apă minune, apă de la Dumnezeu.

Florin GRIGORIU

Femeia, ca o cafea fierbinte

Sunt băutorul de cafea
Din cești, pahare și din căni.
Dacă privești inima mea,
Vezi că-i cu urme mari de răni,
Dar asta nu m-oprește iar a bea.

Sunt vânătorul

Sunt vânătorul
Pe câmpia literară.
Prins-am un iepure
În cătarea puștii;

Dar vine la mine,
Frumos el mă roagă:
"Vrednice gospodar,
Mai lasă-mă să scriu!"

Și dacă-am dat în vorbă
Cu iepurașul naiv,
Îmi opresc vânătoarea,
Căutând balauri bătrâni.

Dar aștia au scris
La intrare-n ogoare:
"Aici e oprită
Orice vânătoare!"

Și scris-au și legea,
Pedepsele grave...
Deci trebuie să devin
Vegetarian.

(Haiku)
Castel de nisip –
bătrânul cu vioara
și cântecul vechi.

Andreas EROTOKRITOS

Iubita mea

Când ne vom prinde-n dans, în prag de plină lună,
Iar eu ți-oi pune-ncet pe creștet o cunună,
De dragoste-mi vei râde, iar eu te voi ierta,
Tu mușcă-mă, te rog, de piept, iubita mea!

Când pietre mă strivi-vor, cu margini ascuțite
Și adânc m-or arunca în râpe hămesite,
Cu unghii să mă sfâșii, căci eu te voi cânta.
Hai, mușcă-mă din nou de piept, iubita mea!

Când norii vor înnegura văzduhul cel senin,
Din buze se va scurge ultimul strop de vin,
Iar tu veni-vei să mă sfârteci și eu te voi lăsa,
Mai mușcă-mă, te rog, de piept, iubita mea!

Cine sunt eu

Trăind în cerc, strivit de-un singur gând,
Înfrișat să nu mă văd plecând,
Continuând să mă întreb mereu:
Cine sunt eu?

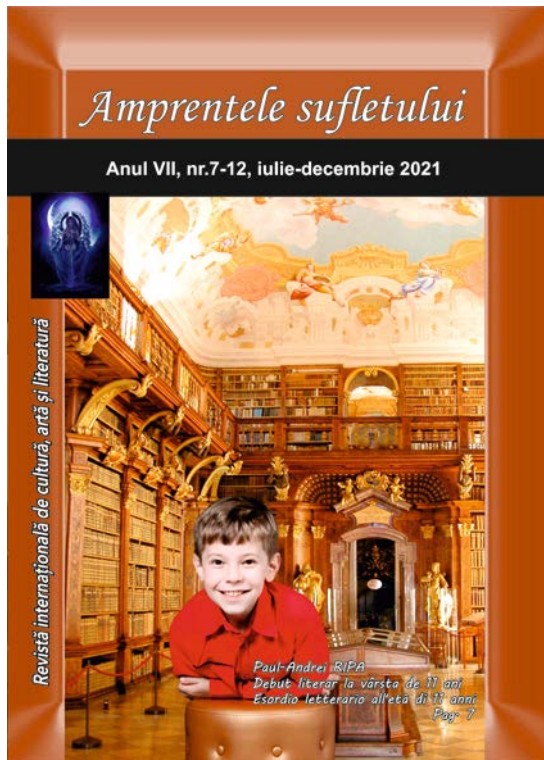
Atât de mult și așa puțin,
Răpus când sorb absent din vin
Și urlu repetând mereu:
Cine sunt eu?

Inimă seacă ce vrea să iubească,
Carne putredă ce trage să trăiască,
Iar mucegaiul șoptește mereu:
Cine sunt eu?

Într-un pastel gri de trăiri iubind,
Înfrânt de tine, ce mă privești zâmbind,
Căci tu nu te vei întreba mereu:
Cine sunt eu?

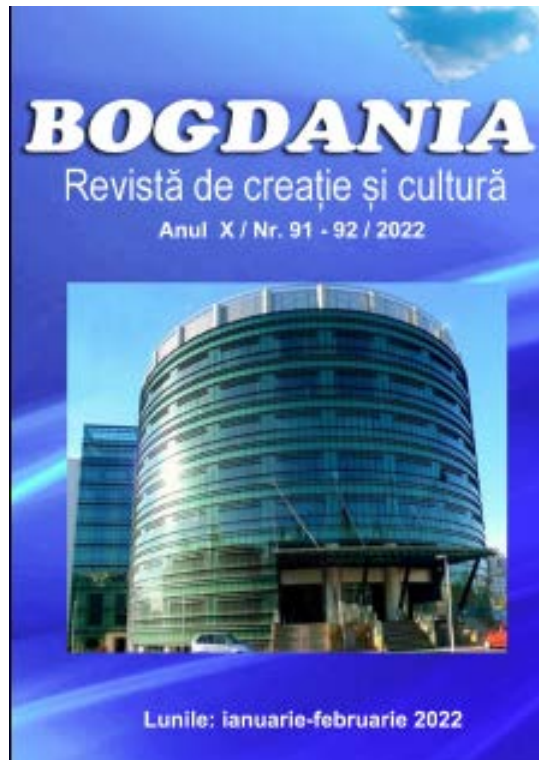
Caut și caut, dar tot nu găsesc,
Prins între rime și arce arabesque.
Și totul mi se pare greu... și fără rost.
Cine am fost?

Apariții recente ale membrilor cercului:

Amprentele sufletului

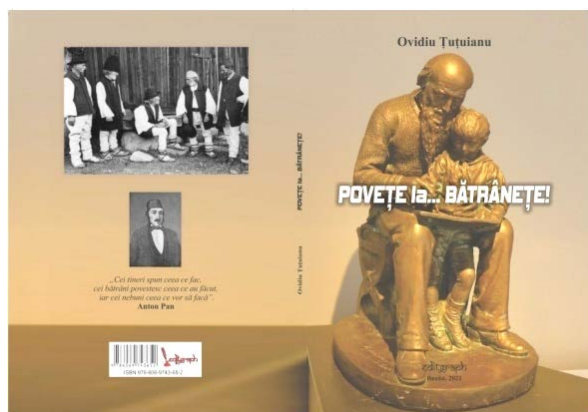
Revistă internațională de cultură, artă și literatură
Nr. 7 – 12

BOGDANIA

Revistă de creație și cultură
Nr. 91 – 92

Ovidiu ȚUȚUIANU

POVEȚE la... BĂTRĂNEȚE!

Editura EDITGRAPH Buzău

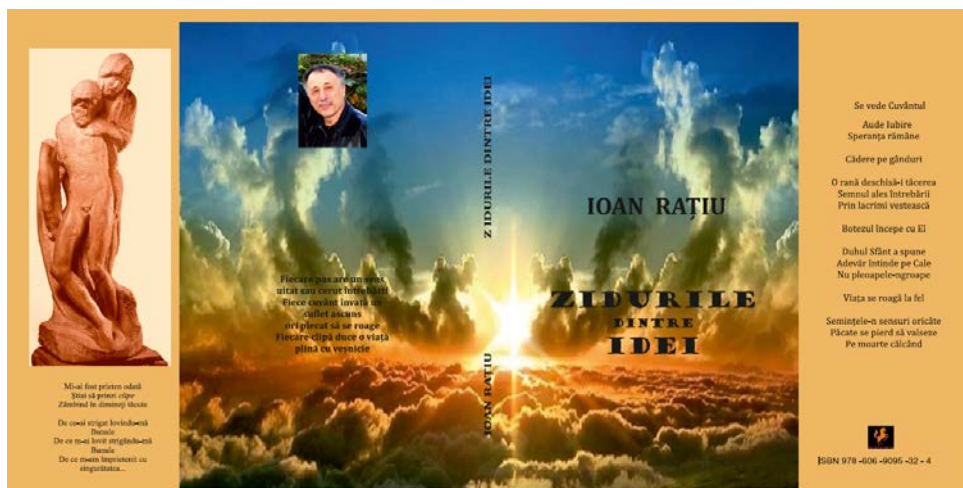
Florin GRIGORIU

**Cartea tristihurilor
sau
Cartea cititorilor grăbiți**

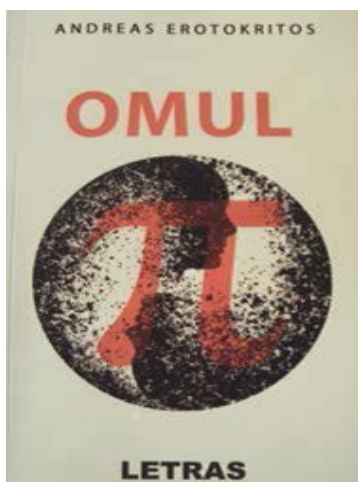
Editura Ghepardul

Ioan RAȚIU

ZIDURILE DINTRE IDEI

Editura FAST EDITING

Andreas EROKOKRITOS

OMUL TT

Editura LETRAS

Dan Marian ȚĂPLIGĂ-DĂNEȚ

Colecție de autor
Trei volume de poezie:
vol. I

**Cântec pentru Izbânda
Artei**
vol. II

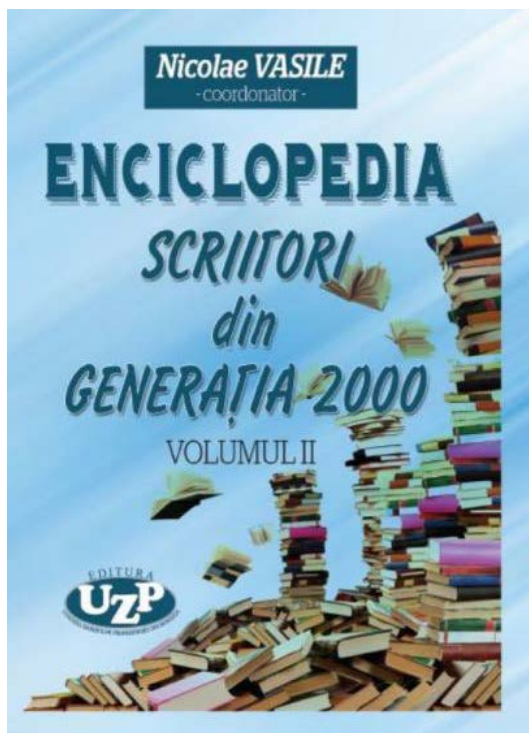
Când Sutienu l e un Coș...
vol. III

Plânsul unui Acordor

Editura GHEPARDUL
București, 2021

Enciclopedia
SCRIITORI din GENERAȚIA 2000
- Volumul II -

Volumul este postat pe site-ul
www.revistedecultura.com.

Varianta tipărită poate fi cumpărată de la
Librăria AGIR,
Bd. Dacia, nr. 26, Sector 1, București,
tel. 021-319 49 45,
e-mail: libraria@agir.ro,
web: www.agir.ro/librarie.
Se pot face livrări și prin poștă.

In memoriam

Încet-încet, Adrian Păunescu își transferă Cenaclul Flacăra în Ceruri. Florian Pittiș, Tatiana Stepa, Doru Stănculescu și alții, iar astăzi **Victor SOCACIU**.

Dumnezeu să le ierte păcatele lumefști și să-i țină în Preajma-I, în ansamblul său îngeresc!

Victor SOCACIU, un mare artist și un suflet ales, a plecat azi tiptil dintre noi.

Am avut privilegiul ca în urmă cu un deceniu să fiu cooptat cu recitaluri din volumele mele ieșite atunci de sub tipar la trei spectacole ale sale în compania unei trupe de cantautori la fel de valoroși (Mircea Vintilă, Vasile Șeicaru, Maria Gheorghiu și Cătălin Stepa), alături de solistul de excepție George Nicolescu și actrița Maria Ploae - spectacole dedicate memoriei lui Nichita Stănescu (la Râmnicu Sărat), memoriei Tatianeii Stepa și Zilei Culturii Naționale 2012 (ambele la Ploiești).

Fie ca Dumnezeu să-i pună la dispoziție, ca scenă, o galaxie cât mai apropiată de Calea Lactee, să putem asculta cât mai des sunetul chitarei sale și tropotul cailor înhămați la săniile cu care hălăduiesc prin Univers socacienii oameni de zăpadă!

Marian ILIE

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE
Redactor: Ioan GANEA-CHRISTU
Corector: Cornelia Violeta POPESCU

*Potrivit legii, întreaga răspundere pentru conținutul materialelor publicate în
Suplimentul literar revine autorilor acestora.*

Toate numerele Suplimentului literar sunt postate pe site-ul: www.agir.ro